

Any VI

EMPORION

N.º 124

Preu

de subscripció:
3'50 ptes. l'any
Un número:
15 cts.

PERIÒDIC QUINZENAL

Redacció i
Administració:

Ateneu
Montgrí

Torroella de Montgrí, 4 Abril 1920

L' ENDEGAMENT - DEL RIU TER

El prop passat dissabte tingué lloc a Girona l'Assemblea dels Ajuntaments de la conca del Ter, per a tractar de les gestions a realitzar fins a conseguir l'endegament de dit riu. Concorregueren a la reunió les representacions dels Ajuntaments de Girona, Foixà, St. Gregori, Torroella de Montgrí, Serra de Daró, la Sellera, Santa Eugènia, Jafre, Verges i Bescanó.

El senador per la provincia Sr. Marqués de Camps després d'enumerar els desgavells que ocasiona tots els anys el riu Ter i els perjudicis que causa, exposà els termes en que havian de desenrotllar-se els treballs per a obtenir que sia prompte un fet l'endegament del riu Ter.

Nostre Alcalde feu notar als reunits que Torroella es la colectora de les aigües del riu, trobant-se moltes vegades, que el mar es una muralla que priva el desaigüe, ço que fa que s'escampi en una gran extensió de terreny.

Després de parlar sobre la mateixa qüestió alguns dels Assembleistes, s'acordà:

Expresar a l'Estat el desig de que sia prompte un fet l'endegament del riu Ter, a quin efecte precisà la formació del corresponent projecte i pressupost.

Interessar l'adhesió dels Ajuntaments interessats en aquesta reforma per a firmar tots junts la petició que deu elevar-se al Govern. Remetre al Ministre de Foment un telegrama traslladant-li els acords presos en dita Assemblea.

FILOSOFIES

LA FENICIA

Acabament del CAPITOL I.:

Els Fenicis ¿son realment persones?

El caràcter específic de la personalitat, més que en la configuració, o conforma-

ció exterior, rau en la conformació íntima de l'ànima. Sino un orangutà seria casi un home; seria l'animal més proper a l'home. I jo trobo almenys a la mateixa distància de l'home que l'orangutà, el gos, per exemple. La conformació interna no la podem veure: l'hem d'endevinar; hem de deduir pels efectes l'existència i naturalesa de la causa.

I be. Manifestacions de personalitat en la raça fenícia? Cap. Religiositat? No: perquè si cap fenici va a l'Església es per rutina, instint o el que volgueu, menys per interior impuls d'una consciència creient i convençuda. Art? Tampoc: perquè el momentani engrescament per la musica, rès significa. Recordem una volta més que Orfeu amansia les feres amb el cant. Observem que el persistent sò de una corneta excita en els gossos un perllongat udol·lallimós. Els fakirs indis amb ses flautes deixen com encantades les serpents. Una musical poesia den Ruben Darío mai no farà bulla un llagardaix. Ja es sabut que els fenicis no gusten de les poesies.

I el cinema? Oh, el cine—conforme a la barbra pronuncia del vulgus—significa una conquesta de l'enginy humà per part de l'inventor; per part del públic, jo trobaria justa aquesta frase d'un historiador del segle XXI: era un poble tan avençat i culte, que no permetia l'exhibició de les pel·lícules cinematogràfiques, sino per motius purament científics. Els fenicis en les pel·lícules històriques, p. e., només distingeixen dues èpoques: 1.ª La que comença en la prehistòria i acaba amb les sabates dels tacons alts; i 2.ª La que comença amb aquestes sabates i perdura encara. Amb tantes cintes històriques com han vist projectades no us sabrien donar raó de si els barrets amb una ploma al costat son de l'edat de pedra o de la edat mitja, si es que arriben a sospitar la existència d'aquesta edat.

Pel demés no s'ha demostrat l'existèn-

cia del sentit moral en els fenicis. Per exemple, ningú es preocupa de l'immens rebaixament físic i moral que reporta als infants el cinema; dels couplets i cançons que canten, etc. Dels infants, emperò, en parlarem altre dia.

Totes aquestes explicacions podem condensar-les en poques paraules: no hi ha cap fet que indiqui que els fenicis posseïen una ànima racional; això no significa que llurs ànimes no siguin alguna dècima de grau més altes que les dels irracionals.

I de tot se dedueix que «seria una temeritat afirmar que els fenicis siguin persones propiament dites».

Em preguntareu: Aixís, quin grau ocupen els fenicis en l'escala dels sers? — Dificultosa es la resposta. He fet estudis profunds; tinc de declarar humilment: per ara i tant ho ignoro.

LUCIANUS.

EL FILOSOP I EL POETA

Al bon amic En Josep Girbal, que signa sos pulcres dibuixos amb el nom "Ivan"

El dia era rúfol, trist i ennuvolit; el vent fred i persistent xiulava amb ímpetu i grans masses de núvols, corrien rabents pel cel i embrutaven sa blavor.

Un pobre vell, sec i decrepit, s'estava sentat vora una fontana que a prop d'uns faigs s'escolava tranquil·la, elegiacament cantadora.

S'endevinava be prou, de bell entuvi, que aquell home romaní insensible al vent i adhuc a la visió meravellosa que en forma de bellíssim paisatge, s'obria davant sos ulls: S'estava, però, serenament i en sa actitud meditabonda s'hi veïa clar la fonda preocupació, la lluita sorda que en son interior s'hi era congruada. I ho acabà de palesar el fet de que s'spropés un estrany a ell, i no s'en percatés fins que aquest li dirigí la paraula.

Aquell estrany no era altre que En Terradelles, com de consuetut — malgrat el mal temps — havia eixit a donar son diari passeig. Era En Terradelles bastant jove encara i poeta anc que tot just incipiava la volada, prometia arribar lluny i assolir triomfs ressonants. En trovar-se prop del vell i jutjant-lo interessant, s'hi apropà amb visible intent d'entaular-hi conversa. Cosa que no li costà assolir.

Va ésser en el transcurs d'aquesta con-

versa, que va poguer comprobar com no s'havia equivocat al creure interessant al vellet aquell, al qual per altra part, escolià molt atentament. Li deia:

—«Igual an aquesta aigua que veus corre tan mansoia, alegre i cantadora, portant salut i vida a tantes plantes i sers i que camina impassible vers la mort, així ha estat també la meua vida, la vida que jo he viscut i que m'ha donat tantes alegries, plaers, desenganys i dolors i que encara recomençaria joïós. Jo, també m'he escampat en doll inestroncable, m'he expandit arreu portant salut i vida a munió de gent. Però així com de l'aigua de la fontana tots en treuen profit i ningú es recorda d'ella, així mateix de mí, sols en treien profit i s'aprofitaven de lo que de bon grat els oferia, més, després ni es recordaven del meu nom. Coneixien mes obres, per a gaudir-ne els beneficis, però fora d'això, res més.

Jo, solament vivia per a cercar la Veritat, i tot el fruit de les meves investigacions i estudis era per a tothom. I obcecat en això, preocupat com estava en mos estudis, me oblidava de moltes coses que m'afectaven directament i moltes altres me passaven desapercebudes, mentres el temps anava escolant-se ràpidament sense que ni me'n percatés.

M'he trobat vell i ben a la vora de la mort, sense donar-me'n compte. M'he vist pobre i miserable, sense ni sospitar-ho.»

Callà un moment, després prosseguí:

«Jo soc aquell que ha volgut trobar el Misteri i descobrir la Veritat, mirant dins la fondària del pou de la Ciència. M'he inclinat sobre la superfície de les aigües corrents —pures i cristal·lines—, sobre la de les mortes i dormides —lloses i estancades— i tots han estat rotundament impenetrables i mudes. Res més m'han mostrat que la meua figura, res més m'han dit que lo que jo els hi deia. En el mirall de l'aigua s'hi reflexava no més la meua imatge; els ecos repetien no més el só de més paraules. I he restat las, abatut i desenganyat. He seguit sempre dreturament mon camí, he arribat fins on he pogut en la creació de la meua obra i no m'he deixat seduir mai per cap camí tortuós.

Però, a què tot això, si desconec la Veritat, si no he descobert el gran Misteri?

Callà. Sos ulls que eixien investigadors de ses conques, com volguent-ne fugir, miraven llargament, immensament al cel ennuvolit com volguent-ne arrencar el secret. Esguardà després de la mateixa faïçó l'ai-

gua que s'esmunyia de la fontana, i digué amb veu ronca i cavernosa i amb la força de convicció d'un alucinat: «Corra a la mort però dona la vida. I jo, i com jo tants altres, han fet igual, no obstant creu-me, no siguis generós com aquesta aigua. Sigues egoïsta, avar de lo que trobis i de lo que obtinguis. Costa molt temps — i és tant curt! — trobar res, desxifrar el més petit secret. Si ho dones als altres no t'ho agrairàn i si t'ho guardes per a tu sempre te servirà de refugi, sempre serà un paradís interior on redorçar ton esperit. I ademés, no és tot mur? Obra, obra bé els ulls i mira fixament amb esguards capaços d'atravessar la matèria, l'escorxa de tots els cors i adhuc la obscuritat i les tenebres però no veuràs lo que cerques en lloc.»

Emmudí i marxà cap cot. Es feu un gran silenci que solament violentava l'esmunyir-se cantant de l'aigua de la fontana, el xiular del vent i les queixes d'algunes plantes.

S'enfosquia ràpidament. El poeta ara un pas, ara un altre, tot lentament s'allunyà de aquells paratges meditant les paraules que el vellet havia dit i de les quals s'en deduia que no devia cercar-se res en els altres, sino en el interior d'un mateix, ni preguntar-lis res, sino contestar-se asi mateix.

Aquestes son paraules d'un filosof desenganyat del món, i de tot, el pobre cercava la Veritat i no la trobà. Però jo que no la cerco, que no més cerco Beutat i que no més deixo ocupar mon esperit per les formosures que trobo i en les quals me deleito, per què tinc de creure les paraules d'aquest home, que diuen desengany, si jo trobo la Vida tan bella i ella me dona tot lo que desitjo i me'n sento tan feliç?

Ell és filosof i jo poeta. Heu's aquí la diferència. Ell voldria la veritat i tal volta se la quedés. Jo, ara i sempre vull Beutat per a expandir-la arreu. Ademés que la Veritat pot ser tampoc no me resultés lo suficient formosa per a arribar a entusiasmarme. I qui sab, tal volta hi hagi coses que sigui millor ignorar-les, veure-les sempre entre els mantells del misteri.

ALFRED GALLART

Barcelona, Març de 1920.

**El propietari de la FORMATGE-
RIA FRANCESA, fàbrica de for-
matges i mantegues, de Torroella,
comprarà, a bon preu, tota la llet
que li portin els productors.**

FOLK-LORE

Rondalla

(Recullida a nostra vila).

Vet-aquí que en una casa tenian un fill que's deia Joan i era molt beneit. Una vegada varen fer-li portar amb un carreó, dos sacs de blat al moli per fer farina, dient-li que com a paga de la molta es quedessin de cada quartera, un picotí. Ell per no descuidar-sen anaba dient pel camí: De cada quartera, un picotí; de cada quartera, un picotí... Va trobar un home que semblaba i creient-se que alló del picotí ho deia per ell, va dir a n' en Joan. —De cada quartera que sembro vols que en culli un picotí? —Has de dir a carretades n'hi hagi. I ell com que era beneit vinga dir, llavors. —A carretades n'hi hagi, a carretades n'hi hagi... Troba un enterro. La gent que ja l' coneixia li digué: Has de dir, que la seva ànima vagi al cel... Mes enllà, dos xicots anaven a negar una gossa. Al sentir-lo exclamaren: —Mira aquet beneit, diu que l'ànima de la gossa vagi al cel. Has de dir: —A negà a negà la gossa. I en Joan sempre creient, a negà, a negà la gossa; a negà, a negà la gossa... Trova el convit d'un casament. La núvia al sentir aquelles paraules va quedar tota avergonyida, i digueren a n' en Joan. No ho has pas de dir això, has de dir: —Aixís com aquesta totes les altres: i camina que caminaràs tot dient: —Aixís com aquesta totes les altres.... Passa per un poblet hont se calava foc a una casa. Per poc el maten, sort que algú coneixent-lo va dir-li: Has de dir: —Que l' aigua apagui el foc. I ell, avall i vinga dir: —Que l'aigua apagui el foc... Mes enllà passa per davant de casa un ferrer que renegaba com un oriol perquè no podia encendre la fornàl. Al sentir aquell beneit va acabar-se d'enrabià. —Sí vinc, et mato. —¿I doncs que tinc de dir? —Quant hi es mai més en surti; i ell avall dient: —Quant hi es mai més en surti, quant hi es mai més en surti.... Ja aprop del moli vegé dos frares que havien caigut a un rec, un d'ells n' havia ja sortit, tot enfangat i feia esforços per treure a l' altre. I al sentir a aquell que deia, quan hi es mai més en surti, li digueren: Això no ho heu pas de dir, sinó: Quan s'ha tret un que's tregui l' altre. Camina que caminaràs, dient:

Quan s'ha tret l'un que s'tregui, l'altre quant s'ha tret l'un que que s'tregui l'altre.... Amb aquesta cantarella, arriba al molí, aont, treballant el moliner s'havia tret un ull. Heu de contar el mal efecte que li produïren aquelles paraules. No'n feren gaire cas perquè ja'l coneixien. Li varen fer la farina i li digueren: Mira posa els sacs deslligats al carretó, i ves dient: Farina vesten tota sola cap a casa, i la farina irà. En efecte així ho feu, arribant a casa seva amb els sacs buits. ¿Vols jugar que n'has fet una de les teves, li va dir el seu pare al veure l' sense la farina. ¡Aont es la farina! - Què no ha vingut? Si jo li he dit que vingues tota sola. Llavors veient-lo tant ximple decidiren casar-lo amb la Marieta, perquè tingués qui el regís

i darrera la porta ni ha un fus acabat, Amen Jesús.

E. VINAS.

■ ■ ■ ■ ■

CARTES A LA FAMILIA

Larache, 8 - 3 - 20.

Hem arribat a Larache sense la més petita novetat. Degut al temporal varem tenir de fer escala a les illes Chafarinas, a Melilla i a Cadiz. A Melilla començarem a conèixer moros. Hi varem passar un dia mateix que a Chafarinas. A Cadiz un altre dia. Ens hi varen desinfectar i vestir, ja, d'artillers. Per aquestes coses ens va venir a rebre un sargent de Larache que's diu Bofill i es fill d'en Miliu nunci estat de Torroella. Me va tenir molta consideració. I el divendres al matí varem arribar a la bonica Larache en el mateix vapor «Barceló» que ens va treure de Barcelona el divendres de la setmana passada.

Tota la gent ens saludava.

A Larache de un cop, varem arribar 1.200 quintos. De Barcelona a les costes de Murcia varem tenir un temps esplèndid. De Cadiz a Larache també. Una mica de temporal en el camí restant; però jo vaig passar tots els dies de mal temps a un camerot i no me vaig marejar gens. Fou allavors que feia forat a lllangoniça, pa, taronges o mandarines. La lllangoniça sobre tot.

A Cadiz feia un vent més fort que la tramuntana; però no era molt fret. De catalans erem una colla, sempre cantàvem i anàvem junts. Els castellans al vapor ens temien molt. Nosaltres erem els reis. Però ara, al quartel, tots garlen i només ens di-

rigeixen paraules ofensives. ¡I aixó que els respectem molt!

Arribant a Larache feia calor d'istiu; però totes les nits ha plogut amb fort vent. Sort que porto bona roba interior.

Ja estem tots destinats. A mi m'han posat al Parc Móvil. Tot va molt be. El ranxo com es de suposar a Artilleria, es excellent. Dematí, a les 7; café. A les 10; dinar, sopa i cocido. A les 5; sopar; sopa, cocido i café. Per tot el dia dos pans, de molt bon gust. L'aigua es abundant i bona; però com que diuen que porta febres, per evitar-les, avui ens han vacunat.

Ahir diumenge varem baixar a veure Larache. Te edificis bonics; es gran i els afores son plens de verdor. En conjunt molt pintoresc. Llàstima que formi part de l'Àfrica.

Con que som una colla de companys estem molt animats. Els de Gualta no estant pas amb nosaltres.

Records als amics. Adeussiau a tots i hasta la propera.

Larache 16 - 3 - 20.

Ja sabeu que vaig arribar molt be a la blanca Larache i que'n tot estic divinament. Amb aquesta carta os explicaré alguna cosa més.

Tornem al viatge desde Barcelona que'm vaig deixar quelcom interessant. Al pujar al vapor la banda militar tocava i ens varen donar plat, cullera i un pa en forma de flacona de càn Gener, amb chorizo o bistec a dintre. Com que'ls catalans erem la gran majaria - molts catalanistes - demanàvem sardanes i «Els Segadors» a la banda, fins que, al veure que ningú escoltava, es va retirar. Nosaltres al perdre terra cantàvem «L'Emigrant», «L'Empordà», «La Pastoreta», «Muntanyes de Canigó» etz. Alló si que era bonic! De seguida se formaren rotllos de companys per a passar a coberta aquella deliciosa nit. Jo en vaig trobar cinc de coneguts. A la nit següent ja dormia al camarot. El temporal neixia... Al dia següent el malestar era més gran. No obstant, ens refugiarem feliçment a les illes Chafarines, més avall de Melilla, i a l'endemà en aquesta ciutat on varen baixar molts companys.

Cadiz es una ciutat de carrers estrets i un xic torts. No obstant es bastant neta i te cases força boniques. Lo que més atrau l'atenció es veure a noies i dones amb la pinta aquella alta i el mantón. Tenen però, unes cases molt diferents a les de la nostra terra. Es, ja, el país del ja farem. La xirinola

sempre riu; però s'hi treballa poc i els tipus, encara que molt francs, no son tan curiosos com els *de casa*.

Camí de Larache hi regnà gros entusiasme, puig uns 50 catalans, en rotllo, al vapor cantaven i jugaven i feien la guitza als flamencs, que callaven mig espantats. Com que Larache no te moll de desembarc, del vapor varem passar a uns vaporets remolcadors i barcasses i varem saltar en terra en mig d'un sol d'estiu.

En la instrucció, tenim un tinent català, jove, boníssim i que'm fa pensar sempre amb el Sr. Blasi. El sargent es aquell de Càdiz. Molt recte però que no pega mai. El cabo, castellà, també es bo. Per tant, de res ens podem queixar. Els quarters son nous i espaiosos, nets, a un quart del centre de la població, prop del barri de Madoz, a on hi ha un bonic bar. Prop del quarter hi ha la Radios o sigui l'edifici de l'estació radiotelegràfica, i que hi porta una ample carretera.

El camp te dos colors: el vermell fort de la terra, quasi sorra i el vert intents de tota classe d'herbes que neixen espesses elles mateixes. Sembla un prat. Ramats de xais, cabres, burrets, bous i camells s'hi passen. Os incloc una flor que jo li he dit ginesta mora per lo que te de semblant a la *flor catalana*.

Els correus d'Espanya estant uns 7 dies. I com que no sempre podem sortir, resulta que quasi no m'entero de lo que passa al mon. No obstant, solem comprar «El Sol» i «A.B.C.» A la nostra zona tenim per ara pau; però pel maig hi haurà les últimes operacions. Totes les forces, de tots indrets, hi han d' intervenir. El «Parc» no entra en operacions, sols porta municions als diposits, llocs ja segurs. Demés jo allavors ja estaré a oficines.

Com que me penso que'm deixo més coses ja os les aniré comunicant. Hasta la proxima.

P. C.

ECOS

HEM arribat a Pasqua florida, precursora dels jorns riallers de primavera, després de passada aquesta setmana Santa que, fora del dijous i divendres, te més de profana que de santa, amb les Flores pels carrers, que donen motiu a corredisses, crits i poc respecte al acte que's representa, total per a fixar-se qui es que porta el vestit més bonic.

LLEGIM en un periòdic un article titolat «El perill del tabac. El cafè pot substituir-lo». En ell se'ns demostra que'l tabac es causa de moltes *enfermetats acabades en itis, com estomatitis, gastritis, bronquitis etc., etc., les quals tenen per origen més o menys pròxim, l'abús del tabac. Després d'un llarg estudi demostratiu dels perniciosos efectes, i greus perills del fumar, ens diu que no tenim necessitat de condemnar-nos amb una austera abstenció, ja que el cafè es un bon substitutiu del tabac. I acaba dient: «El cafè torrat i molt, en cigarret o en pipa es força més agradós que el tabac. Embauma el ambient d'una aroma suau i delectable i produeix en el fumador una sensació voluptuosa, estimulant, molt superior a la del tabac.*

Tal volta als primers cigarrets no trobin prou voluptuosa sensació, però a la setmana, de fumar-lo, quan ja hauran començat de contraure la habitut, el trobaran superior al tabac i deixaran aquest. Jo sé d'alguns fumadors que l'han abandonat i avui no canviarien per el cafè, suau i aromàtic, per aquella altra planta metzinosa, el baf de la qual tantes voltes empesta i emmatzina les sales dels cafès, teatres i altres llocs de reunió.

I cloc aquestes ralles, aconcellant a tots els fumadors que «facin la prova», i en restaran satisfets, no sense abans demanar mil perdons a l'honorable gremi de estanquers, en les ires dels quals tal volta he incorregut».

Aixís acaba l'article signat per un Doctor. Nosaltres per la nostra part «farem la prova».

■ ■ ■ ■ ■

NOTICIES

Ajuntament

Sessió de 9 de Març

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Se presenta i aprova l'expedient de pobressa als efectes de la vigent llei de Reclutament, de Joaquina Parri Roca mare del soldat Pompeu Riembau Parri.

S'acorda passi a la Comissió corresponent una instancia i planol de D. Joaquim Mundet demanant permís per a colocar un transformador elèctric dintre la casa que habita i perllongar la linia d'alta tensió fins a dit transformador.

La Presidencia diu que'n el carrer de les

Illes del barri d'Estartit i ha desde fa temps una pedra molt grossa que li han demanat per retirar-la per aprofitar-la per obres, i que havia donat permís de paraula, habent-se oposat l'amo de la casa ahont està arrimada dita pedra, diguent que això el perjudica per privar-li l'apoi que aquella li serveix, i discutit l'assumpte en el que hi intervenen varis Regidors, s'acorda ratificar el permís donat per el Sr. Alcalde per retirar la pedra, votant en contra els Srs. Simón i Galibern per considerar que el lloc que ocupa no es via pública i que serveix d'apoi a la casa que està arrimada.

El Sr. Matas se queixa d'els grups que a les nits estan a les cantonades dels carrers més centrics de la vila, infringint les ordenances, contestant la Presidencia que dictarà un Bàndol recordant el compliment d'aquestes i que castigarà severament als contraventors.

Sessió de 16 de Març

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Se dona compte d'una carta del Sr. Marqués de Camps i altre del Alcalde de Girona, referents al encausament del riu Ter convidant a una reunió que tindrà lloc el dia 20 del corrent a la Casa Consistorial de Girona per a tractar de dit assumpte, acordant-se delegar al senyor Alcalde pera que assisteixi a dita reunió.

Se llegeix un ofici del Govern Civil comunicant que la Comissió Provincial per a millor proveir el recurs d'alzada interposat per donya Emilia Darnaculleta contra l'acord d'aquest Ajuntament de 5 d'Agost últim referent a la casa n.º 3 del carrer de Orient, interessa que s'aporti dictàmen de persona facultativa o perit competent respecte l'estat en què s'iroba dit edifici; acordant-se nomenar al perit agrícola D. Narcís Creixell per no haver-hi Arquitecte en aquesta vila.

Se concedeix permís, a D. Josep Adroher per a fer obres de reforma de façana a la seva casa del carrer de Sta. Agna; a don Víctor Radressa per fer acera i pintar la façana de la casa n.º 28 del carrer de Sant Agustí i D. Paulí Puig per construir acera davant la seva casa del carrer de Sant Agustí n.º 30; amb arreglo al plànol presentat, el primer i amb subjecció a la línia i rasant que senyali la Comissió de Foment els dos darrers.

Ocupant-se l'Ajuntament de l'instància presentada, per el Sr. Mundet que en la sessió anterior va passar a informe de la Comissió corresponent, se dona compte del

dictàmen de la Comissió de Foment que's de parer que se concedeixi el permís sol·licitat per el Sr. Mundet; després de llarga discussió se passa l'assumpte a votació acordant-se per majoria aprobar el referit dictàmen i concedir al Sr. Mundet el permís sol·licitat amb la condició de que en lo successiu i mentres ocupi la via pública i tingui establert en aquesta vila l'enllumenat particular, vindrà obligat a compareixer a totes les subhastes que se celebrin per l'enllumenat de la mateixa i a presentar proposició sense major gravàmen per l'Ajuntament que les 2100 pessetes que's varen fixar en les condicions de la subhasta celebrada a 30 Desembre de 1907 que fou adjudicada a la «Companyia Torroellensè de Electricidad».

El Sr. Negra s'interessa per l'arrego de la carretera de les «Devesas de Dellà» i el Sr. Simón demana que se l'hi entregui copia de l'acord referent a l'assumpte del senyor Mundet.

Sessió de 23 de Març

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

El Sr. Alcalde dona compte del seu viatge a Girona per assistir, en compliment del acord de la sessió anterior, a la reunió celebrada per a tractar del encausament del Riu Ter i s'acorda quedar enterat.

Se dona compte d'haver sigut aprovat per el Sr. Governador Civil, el presupost extraordinari de 1919-20 i del acord de dita Autoritat de 17 del actual referent a dugues instancies de D. August Mercader apoderat de D. Albert Galibern, gerent de la Companyia Torroellense de Electricitat, sol·licitant l'abono de la quantitat que se deu a dita Companyia per fluid elèctric; declarant-se incompetent per entendre en dites instancies, acordant-se quedar enterat.

S'acorda l'assistencia d'una Comissió del Ajuntament a la funció de l'Hora que se celebrarà el diumenge de Rams, a les 5 de la tarda.

Se concedeix permís a D. Joan Llaona per a fer obres de reforma a la seva casa del carrer de San Ramón, núm. 13.

Acabant en 31 del corrent la pròrroga del contracte que té l'Ajuntament amb D. Joaquim Mundet respecte l'enllumenat públic per electricitat d'aquesta vila, s'acorda prorrogar novament el mateix fins a últim de Abril vinent amb les mateixes condicions establertes, i que se comuniqui l'acord al interessat per a que presti la seva conformitat.

Ocupant-se l'Ajuntament de les aceres del carrer de Sant Agustí, el President de la

Comissió de Foment indica la línia i rasant que s'havia senyalat per majoria als senyors Radressa i Puig que'n la sessió anterior se'ls hi va concedir permís per a construir-les, el Vocal Sr. Roig opina que tenia que seguir-se altre alineació o sigui una paralel·la a la de davant, tal com habien senyalat persones pèrites en aquest assumpte, després de llarga discussió s'acorda aprobar la alineació i rasant senyalada per la majoria de la Comissió de Foment, votant en contra el Sr. Roig. S'acorda també rebaixar dit carrer en el troç comprés entre els carrers del Comerç i Porta Nova amb arregló al nivell de les aceres darrerament construïdes.

Sessió de 30 de Març

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Se presenten tres comptes que examinats i trobats conforme, s'aproven.

1er. d' Abril

Sessió inaugural del nou Ajuntament

Constituit l'Ajuntament se procedeix a la elecció de Alcalde, resultant D. Ramón Mascort Galibern, 6 vots; D. Guillerme Roig Salamià, 6 vots.

Se repeteix la votació que dona el mateix resultat, verificant-se el sorteig, resultant elegit D. Ramón Mascort que's proclamat alcalde interí.

Tot seguit se passa a la votació de primer Tinent, donant per resultat: 6 vots per D. Eduard Bataller Boy; i 6 vots per don Joan Garcia Bombardó.

Repetida la votació, dona el mateix resultat i verificat el sorteig, surt elegit D. Joan Garcia.

La votació de 2on, Tinent donà el mateix resultat que les anteriors respecte els senyors D. Josep Geli Coll i D. Miquel Payet Radressa, resultant elegit per sorteig don Miquel Payet.

Se procedeix al nomenament de Síndic per votació nominal resultant 6 vots a favor de D. Ramir Marqués Sala i 6 a favor de D. Joaquim Simón Serra, verificant-se el sorteig resultant elegit el primer.

Després de designat l'ordre dels Regidors en relació amb el nombre de vots que varen obtenir en l'elecció, se senyala el diumenge vinent a les 10 i mitja per celebrar sessió, donant-se l'acte per acabat.

Cines.—Per a avui, diada de Pasqua, està anunciada al cine nou, la grandiosa pel·lícula, projectada al Palau de la Musica Catalana de Barcelona, «Christus».

Al cine del Saló Jou s'hi projectarà molt aviat un film d'episodis, de fama importantíssima.

Renovació d'Ajuntament.—El dijous passat van entrar a formar part de nostre Ajuntament els regidors elegits darrerament. En l'elecció de càrrecs resultaren tots amb empat i al passar-se a la sort, segons la llei determina, quedaren nomenats interinament: Ramón Mascort, Joan García, Miquel Payet, Alcaldes respectivament; i Ramir Marqués, Síndic.

Avui, diumenge, se procedirà a nova votació.

Les Quarantes Hores.—Amb el mateix llum dels demés anys s'han celebrat les quaranta Hores. Els sermons, tots ells molt notables, han anat a càrrec d'un culte sacerdot de la casa Missió de Banyoles.

Es diu...—Ha arribat fins a nosaltres la nova, no confirmada encara, que un conegut empresari d'espectacles havia firmat un contracte amb el conserge del Teatre Coll, per a instal·lar-hi un nou aparell cinematogràfic.

Ademés del cine, veuríem atraccions continuament.

Reunió important.—La Lliga Republicana ha celebrat una reunió general per a tractar de la compra d'una màquina de batre.

Visita remarcable.—Torroella ha rebut una ben honrosa visita. Ha estat entre nosaltres el sabi catedràtic alemany Doctor Schulten, el qual ha fet interessants estudis en nostra comarca.

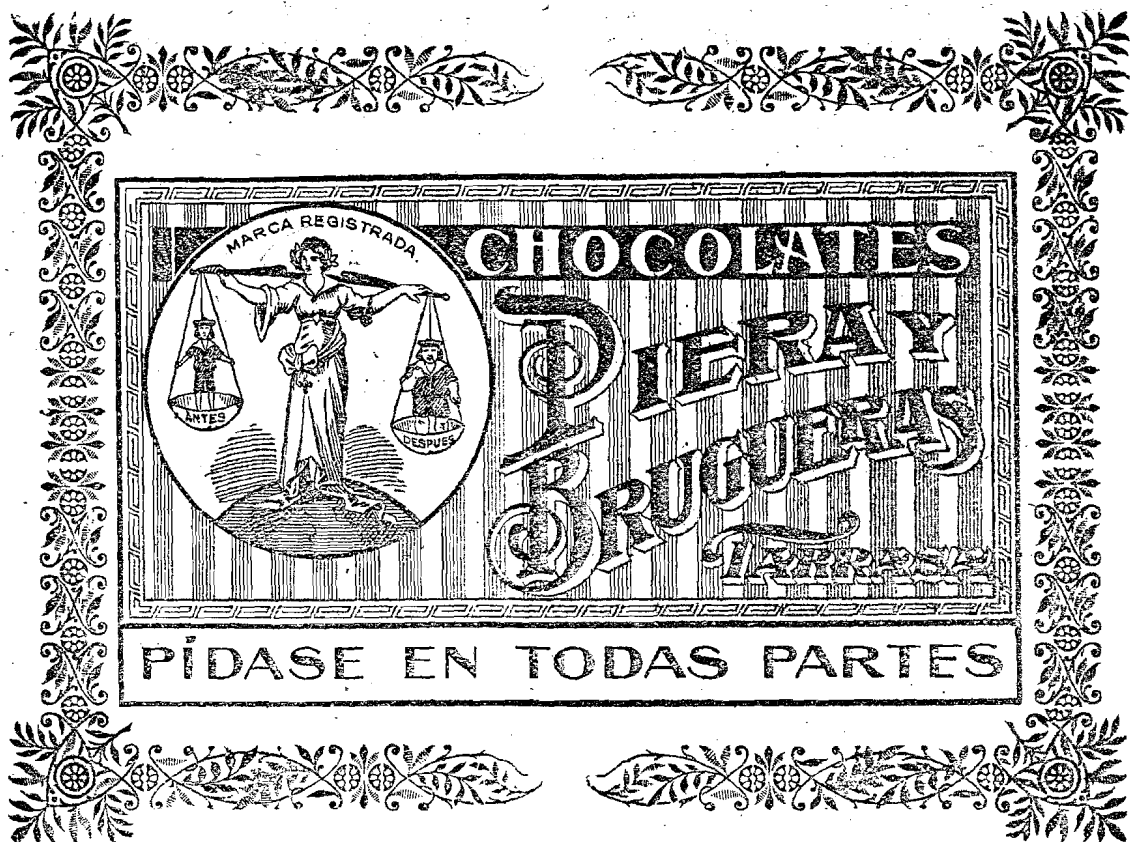
El Dr. Schulten es un hispanófil eminent, el qual ha fet estudis definitius sobre 'ls lbers, desfruint errors que passaven per veritats consagrades.

Amb el Dr. Schulten han vingut, nostre amic dilecte doctor D. Lluís Pericot i el distingit estudiant de farmacia D. Bonaventura Raurich.

EMPORIÓ, s'honora saludant a tan distingits hostes.

Salutació.—Hem tingut l'honor de saludar a D. Eugeni Roca, distingit enginyer i volgut suscriptor nostre, el qual ha passat uns dies a Torroella. Benvingut.

De casa nostra.—Per excés d'original, ens ha sigut precis deixar de publicar, per aquest número, el Folletí com també alguns articles i notícies que insertarèem en edicions successives.

MARCA REGISTRADA

CHOCOLATES

PIERAY

BRUGUERAS

TRADE MARK

PÍDASE EN TODAS PARTES

COBLA

"ELS MONTGRINS"

TOTES LES GRANS
CREACIONS D' AQUEIXA
FAMOSA COBLA ESTÁN IM-
PRESIONADES EN DISCS
DE LA REPUTADA
MARCA

ODEON

Estan obtenint un grandlós éxit.

LA BOLA DE NEU
EMPORIUM
AVELINA
IDILI

(Rigau)
(BOLD)
(Vallesp)
(Rossell)